

KIANTO PIKKU SYNTEJÄ

ILMARI KIANTO

PIKKU SYNTEJÄ

VIHTORI KOSONEN OSAKEYHTIÖ, HELSINKI

näköispainos ntamo 2014

© 2014 Ilmari Kiannon oikeudenomistajat

ISBN 978-952-215-533-7

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

www.ntamo.net

HELSINKI 1909.

VIHTORI KOSONEN OSAKEYHTIÖN KIRJAPAINO.

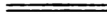
NIMI.

— *Mutta mitä varten sitten julkaista kokoelmaa, jolle ei löydy sattuvaa nimeä?* huudahti toverini hie-
man ivallisesti. — *Minusta se on huono enne ettei
keksi nimeä!*

— *Katsos — puolustausin minä heikkouteni tuntien
— se on sillä tavalla että jokaisella kirjailijalla on
niinsanoakseni pikku syntejä, joista ei pääse muuten
kuin . . .*

— *Seis, seis! huusi toverini keskeyttäen. — Nyt
sinä laskit suustasi juuri ne sanat jotka tarvitaan ja
jos et vaistoasi tottele, niin teetpä hullusti . . .*

*Ja niin minä tulin tälle kokoelmalle antaneeksi ni-
meksi „Pikku syntejä“. Sen saa jokainen ymmärtää
miten tahansa.*

Pidellä kirjaa
varovaisesti! Älkää
koskeko sitä likai-
silla sormilla! Älkää
kääntäkö lukiessan-
ne sen niskoja nu-
rin, niin että kannet
koskettavat toisiaan!

AATAMI.

Aatami seisoi ja otti parhaillaan aurinkokylpyä Ede-
nissä.

Satakielet liversivät ihanasti paradiisiin mandeli-
puissa, mölyapinat narskuttelivat hilpeästi hampaitaan
keikkuen korkealla pähkinäpuiden oksilla ja viheriäi-
set krokodiilit haukottelivat hyvinvoivasti alhaalla vir-
rassa maaten seljällään päivänpaisteessa, kullankeltai-
sella pohjahiekalla.

Aatami myös haukotteli.

— Hiis vie! hän mutisi nuorehkon partansa sisää:
— Ikävä tässä tulee. Olen päivät pääksyttiin vaelta-
nut ympäri puistoa luonnon salaisuuksia tutkien ja aina
johtunut samaan lopputulokseen: kaikkia muita elukoita
löytyy kaksi ja kaksi, mutta minä olen yksin. Kyllä
tämä minusta on haljua!

— Skandaali se on! säästi pieni marakatti taateli-
palmun latvasta ja näytti nauraan pitkää nenää ihmi-
selle.

Aatami ei ollut tietäkseenkään, käänsi vain taka-
puolensa ilkkujalle ja puri hammasta.

Sitten hän synkkämielisenä, häntä koipien välissä, läksi kohti Edenin herraskartanoa aikoen mennä suorapäätä tallin yliselle maata, sillä ulkona oli 40 asteen kuuma ja kärpäset purivat.

Veräjällä töytäsi joku häntä vastaan.

— Herranen aika! säpsähti Aatami: onko se herra Jumala?

— Noo, poikasen! virkkoi Jumala leppeästi hymyillen: kuinkas nyt hurisee?

— Jumalattoman ikävä! tokasi Aatami tyyliä ja tahtoi tunkeutua sivu herran.

— Poikasen! puheli Jumala taputellen Aatamia paljaalle olkapäälle. — Olet tänään hermostunut. Sinun täytyy välttämättä ruveta ottamaan muta-istumakylpyjä.

Mutta Aatami muljautti sinimustia silmiään ja hänen samettikarvainen rintansa huohotti. „Nyt tai ei koskaan!“ tuumaili hän itsekseen: „Nyt minä puhun suuni puhtaaksi.“

Ja hän korotti äänensä ja sanoi:

— Kuulkaapas isäntä. Tämä elämä ei käy. Minä tahdon naimisiin.

— Jes siunatkoon tuota poikaa! huudahti isä Jumala, hämmästyneenä matkien ihmisen sanoja: Nai-mi-siin? Vai nai-mi-siin! Mistä kummasta sinun päähäsi semmoista on pälkähtänyt?

Ja herra Jumala katsoi pitkään Aatamia kasvoista kasvoihin.

— Ei siihen paljon järkeä tarvita, — vastasi Aatami: sinun järjestelmäsi mukaan, hyvä isäntä, onkin vain

uroita ja naaraita — ja muuta ei olekkaan. Olenhan toki nähnyt, kuinka esimerkiksi nuo . . .

— Suu kiinni: kivahti isä Jumala suuttumuksesta punetuneena: Minä olen kerta kaikkiaan sinut luonut omaksi kuvakseni. Ja kuten tietänet: ei minulla itselläniäkään vielä ole eukkoa.

Aatami irvisti ivallisesti:

— Konstikos herran on elää vanhana poikana, kun on niin paljon työtä —!

— Tekisit sinäkin työtä etkä motkottaisi! sanoi isä Jumala ankarasti.

— Täällä on kaikki valmista, — väitti Aatami. — Ei ole tarvis työtä tehdä.

Ja hän lisäsi puoliääneen: — Nuo turnipsitkin kasvavat itsestänsä, lempoako heitä niin kosolta talven varaksi kuoppaan? Kuka ne kaikki syö? Tulee ihminen toimeen vähemmälläkin . . .

— Poikaseni, poikaseni — lausui isä Jumala ylen huolestuneena, koettaen lauhduttaa kiihtynyttä mieltään ynnä Aatamia. — Tuumikaamme nyt vakavasti sinun hermotilaasi. Kuinkas sinä siis sen oikein olet harkinnut — tuon sinun naimisesi?

— Minä nain apinan! vastasi Aatami häikäilemättömästi.

— Koreasti, poikaseni, koreasti! tynnytteli isä Jumala. — Apinaneitsyet ovat sinua paljon karvaisemmat ja pienemmät, — eivätkä sellaiset sovellu kristilliseen avioliittoon.

— Noh, uhmaili Aatami: — Sittenpä karkaan

yli aidan ja haen heilin vaikka läpi harmaajan ki-
ven . . .

— Ei niin rajusti, poikaseni, ei niin rajusti! aset-
teli Jumala ja jatkoi: Nyt sinä, rakas Adam, olet au-
rinkokylvystä ylen rasittunut ja voit mennä lepäämään.
Mutta älä huoli kiivetä tallin yliselle, siellä on niin um-
mehtunutta, vaan rupea tähän koivujen väliin . . . mi-
nun riippumattooni.

Ja isä Jumala sai orjansa Aatamin tottelemaan.

Ja Aatami nukahti raskaasti, sillä hän oli mielen-
liikutuksesta kovasti väsynyt.

Mutta katso: heti koska Aatami vaipunut oli unet-
taren helmaan, viittasi Jumala taivaasta luoksensa hovi-
lääkäriinsä sekä kuiskasi tälle korvaan:

— Ystävässämme Aatamissa on liiaksi luita ja ylen-
määrin verta. Eikä häneen tepsii saunanlöyly eikä edes
kuppasarvi. Mutta että hän halajaa naista ja uhmaa
menevänsä naimisiin apinaneitsyen kanssa, niin estä-
käämme hänet sellaisesta turmelluksesta ja valmista-
kaamme hänelle sovelias apu hänen omasta ruumiis-
taan. Tohtori on hyvä ja alottaa.

Ja taivaallinen kirurgi priiskoitti kloroformia Aata-
min sieraimiin, että tänä hyvin nukkuis, ja leikkasi
nukkuvalta yhden hänen kylkiluistaan ynnä antoi Ju-
malalle.

Mutta tapahtui että harakka nauroi etäämpänä Ede-
nissä silloin koska Aatamia leikattiin.

Seitsemän tuntia leipoi isä Jumala hikipäissään mie-
hen kylkiluuta kämmentensä välissä ennenkuin hänen

siitä onnistui muodostaa naisen ruumiin. Ja se luonnistui vihdoin.

Ja yhdessä herra tohtorin kanssa he sen puhalsivat täyteensä ilmaa.

Ja kylkiluu alkoi keikutella itseensä ja katso: hänen keikutuksensa olivat sangen somat.

— Valmis! sanoi isä Jumala silloin ja käski leikkaajan herättää Aatamin, joka makasi riippumatossa.

Niin Aatami heräsi ja hieroi silmiänsä painellen toisella kädellä sydänalaansa.

— Mikä kykkärmeen sikiö minua lieneekin pistänyt nukuessani? hän jupisi.

Mutta samalla hänen silmänsä oitis sattuiivat naiseen, joka juuri luotu oli.

Ja katso: niinkuin pitkäisen salama Adam loikkasi alas riippumatosta sekä tahtoi heti syleillä Eevaa, joka oli sangen kaunis impynen sekä vaikearintainen.

Mutta isä Jumala astahti Aatamin ja Eevan väliin ja pani pahan esteen:

— Adam, Adam! hän nuhteli: — Ensin on kolmesti kuulutettava kirkossa, sitten vihittävä ja vasta sitten on soveliaista mennä naimisiin.

Mutta ei Eevakaan sitä niin tahtonut, vaan alkoi ynnä liehakoida omenapuun alla.

Ja tapahtui yön hämärinä hetkinä että isä Jumala torkahti kaiken sen jälkeen mitä tehnyt oli.

Vaan luonto valvoi. Ja punaiset unikukat tuoksuvat maassa ja valkoiset jasmiinit ynnä keltaiset yöneilikat levittivät väkevätä lemua.

Ja sumut, jotka maasta nousivat, hivelivät kuin puuvilla ensimmäisten ihmisten poskipäitä.

Mutta aamuyöllä auringon ruskottaessa Edenin takaa, kun käki jo kukahteli vuoristossa, katso! silloin taivaallinen isä äkkiä havahtui ikäänkuin nähneenä oudon unen, ja hän ponnahti ylös vuoteestansa sekä alkoi karjuen ajaa Aatamia ja Eevaa ulos paradiisiansa.

— Menkää! hän huusi, hulmuten pitkässä yöpaidassaan: Alkääkää koskaan tulko takaisin. Mieluummin paimennan simpansseja yrttitarhassani kuin teidänkaltaisianne syntisiä nisaäkkäitä!

Ja herra Zebaoth komensi enkelinsä Miihkalin välkäkyvin lyömämiekoin paradiisiin porttia vartioimaan sekä kielsi laakemasta ihmisiä lävitse.

Mutta Aatami ja Eeva lymysivät nauraen pajupensaisiin, jotka siellä kasvoivat.

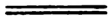
Ja Aatami virkkoi:

— Tosin meidän herrallamme vielä tulee hätä Ede-
nissä. Jahka omenat ja päärynät tuleentuvat, lähettää
hän kerubinsa meitä talkooseen kutsumaan.

— Niin! Ja silloin sitä tanssia hilikutellaan niin että
varpaat naksaa! lisäksi Eeva, hänen nuori emäntänsä.

Näin haastellen kiipesivät vastaanaineet puunonteloon nukkumaan.

Ja tuli ehtoosta ja aamusta avioelämän ensimmäinen päivä.

KAIN.

Kain oli vihoissaan Jumalallekin ja sanoi: — Kun Te kerran lopetitte kontrahdin isä-Aatamin kanssa, niin pakkoko on sekaantua minunkaan asioihini?

— Ettes häpeä! nuhteli Jumala. — Vai ei minulla muka ole oikeutta rangaista, kun toinen tuossa viruu henkiihieverinä . . .

— Jaa, keskeytti Kain jurosti, — mutta ettepä Te-kään tiedä, millainen veli Aapeli oli.

— Sanoppas millainen? ahdisti Jumala.

Kain sylkäsi ennenkuin sanoi: — Tekopyhä! kaikkein parasta lajia! Yökäudet se lehdossa kuhertell ja kun sitten häpesi, niin heti lepytysuhreja rakentelemaan.

— Älä valehtele! jymähti Jumala.

— Silmääni! vannoi Kain kivenkovaa.

Eikä herra Jumala saanut selkoa, miten asiat oikein olivat olleet.

— Mistä teillä riita aiheutui veli vainajan kanssa? Jumala taas kysyi.

— Mitäpä hänestä kertoo, kun Te kuitenkin ette usko! vastasi Kain tympeästi.

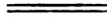
— Kain! torui Jumala ankarasti. -- Vastaa minulle suoraan, aiheutuiko riita orjatyön tähden?

— Niin, myönsi Kain: -- Minä näin Aapelin vilkuttavan silmää tuonne lammastanhualle päin... uhrialttarinsa takaa... Ja minun suitsuni ei ottanut sytyäkseen. Silloin minun niin pisti vihakseni ja minä karkasin vilkuttajan niskaan ja...

— Riittää! sanoi Jumala. — Saat mennä. Ja ota *hännet* mukaasi.

Isä Jumala nyökkäsi lammastanhualle päin.

Kain vaelsi korpeen orjatyön kanssa.

UKKO NOA.

Utko Noa istui parkkilaivansa ylikannella ja joi parhaillaan totia. Sem piti perää, Ham hoiti purjeita ja nuorukainen Japhet seisoi kokassa keksi ojona valmiina iskeäkseen, jos Arkki (se oli laivan nimi) mahdollisesti sattuisi törmäämään valaskalan niskaan. Vaimot ja lapset pysyttelivät naissalongissa välikannella, mutta alhaalta ruumasta kuului monenmoisten maaeläinten myrinää ja monenlaisten lintujen kirkuntaa.

Taisi olla lauvantaiehtoo, noin kello 6:n tienoissa.

Utko Noa joi vasta toista lasillistaan. Hän hämenteli sitä hartaasti pienellä hopealusikalla, jonka varteen oli kauniisti kaiverrettu nimikirjaimet A. N., se tahtoi sanoa: Akka Noa, sillä kaikki hopeakalut olivat eukon myötäjäistavaraa.

Kuudensadan ajastajan vanhan kapteenin kasvopiirteet ilmaisivat rauhallista elämäntyytymystä, selaista, joka on ominaista ainoastaan hurskaille, paljon kokeneille merimiehille.

Hän piti alussa pitkät ryypynvälit ja tuijotti syvämietteisesti hytin seinässä riippuvaan muotokuvaan.

— Djaah! jupisi hän itsekseen. — Ukko Jopin poissa. Miksi pitikin niin itsepäisesti jäädä laivasta? Ei hän uskonut baromeeteria, kun minä ennustin että tulee sade, jota kestää jumalaties kuinka kauvan. Ei uskonut vedenpaisumukseen, vaan kehui menevänsä kravustamaan Edenin joelle. „Saathan krapuja laivasakin“, sanoin minä, vaan ei tepsinyt. No, jumalasiunatkoon veljen krapumahaa. Varmaan valaskalat sen hyvällä kilvoituksella ovat nielaisseet. Djah. Mutta tuhmasti veli Jopi sittenkin teki. Tässä nyt olisi istuttu herranrauhassa kuten ennen liikunamajassa ja hauskasti vietetty pitkiä puhteita. Ihan korkean veisun olisimme virittäneet . . .

Ukko Noa huokasi syvään, maistoi lasistansa, kaivoi visakoppaisen piippunsa ja rupesi sauhuja puhallellen katselemaan ulos tupakkahytin akkunasta. Ääretön ulappa levisi siinä hänen ympärillään, ääretön ulappa, jonka pinnassa pirisi lakkaamaton sade . . .

„Ja mistä hänen ylhäisyydellään piisanneekin tuota siunattua nestettä?“ mutisi ukko Noa puhellen itseksen kuten tapansa oli joutohetkinä. — Joka päivä olen sinne telegrafeerannut langattomalla sähköllä että vinnin akkunat pantaisiin kiinni ja että jo riittää, mutta sieltä ei koskaan mitään vastata. Hitto sen ties, eikö apparaati heiltä ole pudonnut mereen? . . .

Vanhus hämmensi ja maistoi.

— Sem! huusi hän sitten yhtäkkiä ulos hytin oven raosta. — Etkös halua tulla ottamaan hiukan lämmikettä?

”Ja [Aatami] korotti äänensä ja sanoi:

– Kuulkaapas isäntä. Tämä elämä ei käy. Minä tahdon naimisiin.

– Jes siunatkoon tuota poikaa! huudahti isä Jumala, hämmästyneenä matkien ihmisen sanoja: Naimisiin? Vai nai-mi-siin! Mistä kummasta sinun päähäsi semmoista on pälkähtänyt?

Ja herra Jumala katsoi pitkään Aatamia kasvoista kasvoihin.

– Ei siihen paljon järkeä tarvita, –vastasi Aatami: sinun järjestelmäsi mukaan, hyvä isäntä, onkin vain uroita ja naaraita – ja muuta ei olekkaan. Olenhan toki nähnyt, kuinka esimerkiksi nuo..”

näköispainos ntamo 2014

Pikku syntejä (1909) kuuluu Ilmari Kiannon (1874–1970) valtiokirkkoa ja laitosiskontoa arvos-
televiin teoksiin. Se sisältää parodioita Vanhan testa-
mentin kertomuksista, satiireja ajan ilmiöistä kuten
naisten emansipaatiosta, sekä mm. humoristisia
muisteluja tekijän Vienan Karjalan matkoilta.